

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Hai, ngày 31/07/2023

PHÁP SU TỊNH KHÔNG GIA NGÔN LỤC

Phần 2 Chương 9

NHẬP ĐỊNH

Hòa Thượng nói: **“Trước khi Thích Ca Mâu Ni Phật vì chúng sanh nói pháp thì Ngài thị hiện nhập định”**. Những lời Thích Ca Mâu Ni Phật nói ra là từ ở trong định. Khi chúng ta làm việc vì chúng sanh, chúng ta làm bằng tâm định tĩnh hay tâm mong cầu, háo danh? Những việc này diễn ra trong tâm chúng ta rất vi tế, chúng ta quán sát tỉ mỉ thì chúng ta mới nhận ra. Phật Bồ Tát đến thế gian độ chúng sanh, các Ngài không cảm thấy mệt mỏi vì các Ngài làm mọi việc ở trong định. Chúng ta thường làm việc bằng vọng tâm nên chúng ta cảm thấy mệt mỏi. Chúng ta thường làm việc bằng vọng tâm, việc thành công thì chúng ta vui mừng, việc không thành công thì chúng ta buồn khổ. Nếu chúng ta làm bằng tâm chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi thì mọi việc chắc chắn sẽ thành công. Nếu chúng ta làm bằng vọng tâm thì việc làm của chúng ta chắc chắn sẽ có chướng ngại.

Có người hỏi Hòa Thượng, trong suốt mấy mươi năm giảng Kinh nói pháp, hoằng pháp lợi sanh Ngài có gặp chướng ngại nào không. Hòa Thượng suy nghĩ một lát rồi Ngài nói, Ngài làm mọi việc đều **“thuận buồm xuôi gió”**, mọi việc đều là **“tâm nghĩ sự thành”**. Điều này là do Hoà Thượng làm mọi việc bằng chân tâm. Khi chúng ta khởi tâm động niệm, hành động tạo tác chúng ta thường định tâm hay tâm chúng ta thường bao chao, xao động? Trong **“Kinh Hoa Nghiêm”** nói: **“Pháp thân đại sĩ thường ở trong định”**. Phật Bồ Tát đều luôn ở trong định.

Hòa Thượng nói: **“Phật đã chứng được tự tánh thanh tịnh mà Ngài còn phải nhập định nữa hay sao! Phật thị hiện nhập định chính là nói rõ, khi chúng ta nói pháp, độ sanh thì chúng ta phải lấy tam muội làm căn bản”**. **“Tam muội”** chính là chánh định. Phật thị hiện nhập định chính là nói rõ, nói pháp, độ sanh phải lấy tam muội làm căn bản đây chính là điều cốt lõi của nhà Phật, Ma không thể làm được điều này. Đây cũng là cách để chúng ta phân biệt giữa Phật và Ma, tà và chánh. Trong phim **“Tây Du Ký”**, nhân vật Sư phụ Đường Tam Tạng có thể ngồi trong thời gian dài rất ung dung. Khi nhân vật Tôn Ngộ Không biến hóa thành Đường Tam Tạng để đánh lừa yêu quái, mặc dù nhân vật Tôn Ngộ Không có hình dạng bên ngoài giống Sư phụ của mình nhưng tâm của Tôn Ngộ Không không thể định được như Sư phụ. Phật đã ở trong định nhưng Ngài vẫn thị hiện nhập định để nhắc chúng sanh, phải luôn giữ định tâm. Tâm chúng ta

định thì chúng ta làm mọi việc đều thành công. Tâm chúng ta bao chao, xao động thì chúng ta nhất định sẽ có chướng ngại.

Hòa Thượng từng nói, tâm chúng ta định thì chúng ta mới có thể làm được Phật sự, tâm chúng ta vọng thì việc chúng ta làm sẽ là Ma sự. “*Vọng*” là tâm được mất, hơn thua, thành bại, tốt xấu. Khi đứng trước một đám đông, nếu chúng ta dùng vọng tâm, tâm phân biệt, chúng ta muốn gây ấn tượng với mọi người thì lời nói và hành động của chúng ta sẽ dư thừa. Nếu lời nói, việc làm của chúng ta lưu xuất từ tâm thanh tịnh thì lời nói, việc làm của chúng ta sẽ phù hợp, vừa vặn. Hòa Thượng từng nói: **“*Chúng ta muốn làm một việc chân thật lợi ích chúng sanh thì chúng ta phải làm bằng định tâm. Nếu chúng ta làm bằng vọng tâm thì việc đó không lợi ích chúng sanh mà cũng không lợi ích cho chúng ta*”**.

Hòa Thượng nói: **“*Tất cả lời nói, việc làm của Phật Bồ Tát đều từ trong định lưu xuất ra*”**. Hành động, lời nói, việc làm của chúng ta đều lưu xuất từ vọng nên hành động, lời nói, việc làm của chúng bị chi phối, hạn chế. Mỗi lần Phật nói pháp, trước tiên Ngài thể hiện nhập định, dặn bảo mọi người khi làm việc thế gian hay xuất thế gian đều phải định. Chúng ta có định thì lời nói, việc làm của chúng ta có sự kiểm soát, có sự chuẩn mực. Nếu chúng ta không có định thì lời nói, việc làm của chúng ta sẽ không thực tế, lan man.

Thí dụ như chúng ta mang cuốc ra vườn nhưng chúng ta không cuốc đất, chúng ta cầm nhiều đồ nhưng những đồ này không liên quan đến việc chúng ta cần làm lúc đó. Khi chúng ta tổ chức sự kiện, tôi nhìn thấy hai người cầm hai chiếc máy quay phim đứng cạnh nhau để cùng quay một cảnh vậy thì đó là họ đang phiêu, họ không biết mình đang làm gì. Chúng ta không có định thì chúng ta sẽ không biết mình đang làm gì. Tất cả hành động, việc làm của chúng ta đều phải có định. Một cô giáo bước vào lớp mà không nhận ra đồ đạc đang để lộn xộn không đúng vị trí, một người quản lý mà không nhận ra có rất nhiều việc chưa được xử lý thì đó là do tâm họ không có định. Tôi đang cuốc đất ở Đà Lạt nhưng khi tôi nhìn Camera thì tôi có thể nhìn thấy những hành động nhỏ nhất và tôi nhìn thấy cả tâm của mọi người.

Thầy Trần từng nói: **“*Trải sự luyện tâm*”**. Tôi đã từng trải qua những tâm cảnh giống như mọi người. Điều này giống như Cha Mẹ nhìn động thái, nét mặt của con thì Cha Mẹ có thể biết con đang định làm gì. Tất cả hành động tạo tác việc làm của chúng ta phải có chủ đích, chúng ta phải biết mình đang làm gì, nhà Phật gọi đây là có định. Chúng ta làm tốt vai trò của mình thì đó là tâm chúng ta có định. Tôi không bao giờ đang làm một việc mà bỏ dang dở việc đó. Khi tôi lấp hồ, làm vườn ươm đến giai đoạn nào thì tôi đều làm một cách có chủ đích. Việc nào cần làm trong một ngày hay hai ngày thì tôi đều hoạch định rõ ràng. Chúng ta đừng để chúng ta trôi dạt giống như bèo lục bình, công việc của chúng ta trôi dạt thì cuộc đời của chúng ta sẽ cũng vậy.

Có những việc chỉ cần làm trong 5 phút mà chúng ta làm trong một tiếng. Chúng ta đứng qua mặt những người già, người lão niên vì họ đã từng trải qua những việc làm đó rồi. Những việc mọi người làm tôi đều đã từng làm. Thí dụ, tôi đã từng làm MC cho các sự kiện, từ các sự kiện chỉ có một người đến các sự kiện có hơn 3000 người. Phật Bồ Tát làm mọi việc trong chánh định, các Ngài làm hoàn toàn có kiểm soát, có chủ đích, chủ thể. Khi tôi viết chữ Hán, các nét của tôi chỗ nào cần đậm nhạt, chỗ nào cần dừng lại hay đi tiếp, mọc lên tôi đều viết một cách rất có chủ định. Tôi thường nói trong lớp chữ Hán là: *“Bút là thần, nét là ý”*. Chúng ta phải có định thần, làm chủ ngòi bút. Nét biểu lộ tâm ý, biểu lộ chúng ta có làm chủ được nét bút của mình không. Khi chúng ta làm việc hàng ngày cũng vậy, chúng ta có hoàn toàn kiểm soát được mọi việc không?

Hòa Thượng nói: *“Sức thiền định của con người rộng lớn, không có hạn độ. Chúng ta làm chủ được chính mình thì năng lực trong tự tánh của chúng ta sẽ được lưu lộ”*. Phật có thể hoàn toàn làm chủ chính mình. Bồ Tát có thể làm chủ được chính mình đến 90%. Phạm phu chúng ta thì luôn bị vọng tưởng làm chủ. Nếu chúng ta làm mọi việc bằng tâm chân thành thì việc nhất định thành công, không có chướng ngại. Nhà Phật nói: *“Y Kinh giảng nghĩa tam thể Phật oan, lý Kinh nhất tự cũng đồng ma thuyết”*. Chúng ta chấp chặt vào từng câu chữ, từng lời giảng của Phật thì ba đời Phật oan. Chúng ta rời khỏi lời giảng của Phật một chữ thì lời của chúng ta cũng giống lời của Ma nói.

Hòa Thượng nói: *“Cảnh giới trong định chính là pháp giới nhất chân, không phân biệt lớn nhỏ, tốt xấu, trước sau, không có tương đối và sự tương cũng không tồn tại”*. Nếu chúng ta rời khỏi sự phân biệt, chấp trước, chúng ta làm một cách vô tư thì mọi việc sẽ không lớn, không nhỏ, không tốt, không xấu. Tôi quan sát, khi các con hành quân đi lên trên núi, các con chỉ nghe lời làm theo, không có ý niệm cố gắng đi cho đẹp để mọi người nhìn thấy. Các con rất hồn nhiên chỉ có người lớn là phân biệt, chấp trước. Chúng ta cũng đã từng ở trong định, nhưng chúng ta chỉ làm được trong thời gian ngắn thì chúng ta trở lại với sự phân biệt, chấp trước. Tâm của Phật Bồ Tát thì hoàn toàn thường hằng ở trong định.

Hòa Thượng nói: *“Nhất chân là chân tướng sự thật mà chư Phật đều đã chứng được cho nên tất cả hành động, lời nói Phật nói ra đều ở trong trạng thái làm chủ được chính mình, không bị chi phối bởi vọng tưởng, phân biệt, chấp trước. Cảnh giới này chúng ta nghĩ cũng không ra!”*. Có những người làm việc hoàn toàn không cảm thấy mệt mỏi, còn chúng ta mệt vì chúng ta phân biệt, chấp trước. Chúng ta thường tán thán người khác mà chúng ta không nhận ra chúng ta cũng có những năng lực đó, năng lực của mỗi người đều giống như nhau không phân biệt cao thấp. Phật nói: *“Ta là Phật đã thành, chúng sanh là Phật sẽ thành”*. Chúng ta có cả năng lực để thành Phật.

Khi lần đầu tiên tôi làm người dẫn chương trình, tôi cũng rất run, hai chân tôi rung lên bần bật. Nếu chúng ta nỗ lực thì chúng ta có thể biến những điều không thể thành có thể. Khi tôi đến lớp dạy phiên dịch cho các Sư Thầy, Sư Cô chuẩn bị ra nước ngoài học phiên dịch, Sư bà mở tủ sách ra cho tôi xem, trong đó có những quyển sách bằng tiếng Hán mà tôi chưa từng đọc nên tôi cảm thấy rất lo lắng. Sau đó, tôi khởi ý niệm, tại sao mình không thử, tôi phải thử thì tôi mới biết khả năng của mình. Khi tôi có ý niệm đó, tâm của tôi đã có định, tôi không còn run nữa. Khi tôi bắt đầu dạy, lớp dịch chữ Hán có khoảng 30 người, tôi kiểm tra trình độ của mọi người thì nhiều người còn chưa có những kiến thức cơ bản. Khi chúng ta có sức định thì năng lực của chúng ta sẽ tự trời dậy, tự hoàn thiện để tương thích với môi trường đó. Việc này chắc hẳn chúng ta đều đã có trải nghiệm! Ngài Lục Tổ Huệ Năng nói: “**Nào ngờ tự tánh vốn sẵn đầy đủ, nào ngờ tự tánh năng sanh vạn pháp**”. Tự tánh của chúng ta vốn có đầy đủ. “**Năng sanh**” là tự tánh có thể sanh ra các năng lực để tương thích với hoàn cảnh.

Hòa Thượng nói: “**Phật Bồ Tát không có phân biệt, chấp trước, ngay đến lý sự cũng không có cho nên các Ngài không có chướng ngại**”. Năng lực trong tự tánh của chúng ta vốn đầy đủ. Chúng ta cho rằng mình phải làm như thế này, phải làm như thế kia mới đúng thì chúng ta sẽ có chướng ngại. Trước đây, khi tôi đi giảng ở một đạo tràng có những người chuyên tu đã lâu năm, tôi chuẩn bị bài bằng cách gạch đầu dòng, ghi lại những nội dung cần nói. Buổi giảng hôm đó tôi dùng tâm ý thức để giảng nên tôi cảm thấy rất mệt. Nếu chúng ta dùng sáng tâm, môi trường đó cần nói gì thì chúng ta sẽ nói điều đó thì chúng ta sẽ cảm thấy rất tự tại. Phật Bồ Tát không có chướng ngại còn chúng ta làm mọi việc đều có chướng ngại, chướng ngại là từ nơi chính chúng ta. Chúng ta làm mọi việc đều phải có chủ đích, có chủ thể, có sức định. Chúng ta thường làm mọi việc bằng vọng tưởng, phân biệt, chấp trước nên chúng ta phiền não.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!